

קרבנות, להתקדש בך לעיני כל, ולצורך בהם קרב.

וכעת ראיתי אותך בגן אחר, בכמה תקונים נאים, בכמה תקונים נאים. נאוו לחיך בתורים, בשתי ההי"ן, שהרי הכל נפתח אליך והתגלה. ה' העליונה שמחה בך, ונאה לקבלך, ונפתחת. ואת עוברת מאת ד', ונכנסת לאות ה'. ואלו השנים נאוו והתקנו אליך, שאותן שתי ההי"ן הן תורים, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. צוארך בתרונים - תקונים עליונים, של כל המקורות שהתקנו אליך.

וזוהו שהוא זוכר אצלה בחיבות ואהבה רבה, משום שתשוקתו אליה, ולנחמה ולדבר על לבה, ולהראות לה אהבה רבה. ועל זה אמר לה, תורי זהב נעשה לך וגו', מפאן ואילך יש להוסיף לך יפי על יפי, תקונים על תקונים.

כתוב (שמות יד) ויאמר ה' אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם. הפסוק הזה פירושו החברים. אבל עלה אלי ההרה, אשרי חלקו של העבד, שרבונו העלה אותו אליו למרפכתו. זהו שכתוב עלה אלי ההרה, ההרה ודאי. שהרי ההר צריך לו.

והיה שם, פאן נמסר לו למשה מה שלא נמסר לו מקדם לכן, שהרי אותו השם של המרפכה הקדושה נמסר לו בידו.

ואם תאמר, הרי כתוב (שם א) של נעליך. ודאי צוה אותו להפרד מאשתו מכל וכל, אבל זווג אחר לא נמסר לו עד עתה. בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא והי"ה שם, אז מסר לו שם החקוק, וחקק אותו למשה בארץ.

קרבין, לאתקדשא בך לעיניהון דכולא, ולאגחא קרבא בהון.

והשתא חמינא לך בגוונא אחרא, בכמה תיקונין יאין, בכמה תיקונין שפירין.

נאוו לחיך בתורים, בתרי ההי"ן, דהא כולא אתפתח לגביך ואתגלייא. ה' עילאה חדי בך, ויאן לקבלך, ואתפתח. ואת עוברת מאת ד', ועיילת באת ה'. ואלין תרין, נאוו ואתתקנו לגביך, דאינון תרין ההי"ן, אינון תורים, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. צוארך בתרונים תיקונין עילאין, דכל מקורין דאתתקנו לגביך.

ודא איהו דאיהו דכיר לגבה בחביבו ורחימו סגי, בגין דתיאובתיה לגבה, ולנחמה ולמלא על לבה, ולאחזאה לה רחימו סגי. ועל דא אמר לגבה, תורי זהב וגו', מפאן ואילך אית לאוספא לך שפירו על שפירו, תיקונין על תיקונין.

בתיב, (שמות כד יב) ויאמר ה' אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת

האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם.

האי קרא אוקמוה חברייא. אבל עלה אלי

ההרה, זפאה חולקא דעבדא, דמריה סליק

ליה לגביה ברתיכיה. הדא הוא דכתיב, עלה

אלי ההרה, ההרה ודאי. דהא ההר מפעי ליה.

והי"ה שם, הכא אתמסר ליה למשה, מה דלא

אתמסר ליה מקדמת דנא. דהא ההוא

שמא דרתיכא קדישא, אתמסר ליה בידיה.

ואי תימא הא כתיב (שם ג ה) של נעליך. ודאי

פקיד ליה לאתפרשא מאתתיה מכל וכל,

אבל זווגא אחרא לא אתמסר ליה עד השתא.

בשעתא דאמר ליה קודשא בריך הוא, והי"ה

שם, בדין מסר ליה שמא גליפא, וחקיק ליה

לגבי משה בארעא.